

Sygn. akt **XXVII Ca 2569/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Małysa

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. P. (1), A. P. (2)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy -Mokotowa w Warszawie

z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt I C 2482/20

1. oddala apelację,

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. P. (1) oraz A. P. (2) kwoty po 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXVII Ca 2569/21

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyrokudo wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i dokonaną na tej podstawie ocenę prawną. Zaskarżony wyrok w pełni odpowiada prawu. Tym samym zarzuty apelacyjne nie mogły doprowadzić do zmiany orzeczenia wydanego w przedmiotowej sprawie.

Wskazać należy, że apelacja pozwanego zawierała dwa zarzuty, tj. naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności pominięcie dowodu z dokumentu w postaci daily movement sheet, co skutkowało błędnym przyjęciem, iż lot powodów był opóźniony powyżej trzech godzin oraz art. 205c ust. 1 pkt 1 ustawy prawo lotnicze w zw. z art. 199 § 1 pkt 1

k.p.c. poprzez niezastosowanie i pominięcie w toku orzekania, że powodowie nie wyczerpali obligatoryjnej drogi reklamacyjnej, co oznacza, że powództwo było przedwczesne, a zatem droga sądowa była niedopuszczalna, co winno skutkować – w ocenie pozwanego- odrzuceniem pozwu i skutkowało nieważnością postępowania.

Z powyższymi argumentami nie sposób się zgodzić.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w zakresie oceny dowodów. Stosując tę regułę, Sąd ocenia wiarygodność dowodów przez pryzmat własnych przekonań, wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne, poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów uwzględnia zatem wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych poprzez przedstawienie przez skarżącego własnej wersji stanu faktycznego. Przy formułowaniu takiego zarzutu konieczne jest wskazanie, jakie kryteria oceny Sąd naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając. Efektywność zarzutu zależy od wykazania naruszenia uznanych zasad oceny dowodów i prawniczej argumentacji. Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący nie zdołał wykazać naruszenia przez Sąd I instancji wyżej wskazanych zasad.

W niniejszej sprawie A. i A. P. (2) mieli odbyć w dniu 27 lipca 2019 r. podróż lotem z lotniska na K. do portu lotniczego w P.. Przedmiotowy lot odbył się z opóźnieniem. Rozpocząć miał się o godzinie 23.15, a zakończyć o 00.45. (karty pokładowe k.9) Na skutek opóźnienia lot odbył się dnia następnego tj. 28 lipca 2019 roku o godz. 02.24 (ATD), trwał dwie godziny i zakończył się o 04.22. (k. 14) Z dokumentu, na który powołuje się sam skarżący- daily movement sheet (.37) wprost wynika, iż był on opóźniony łącznie o trzy godziny – 2.50, i 0.10 . Tak więc przyjąć należało, iż zarówno z dowodu przedstawionego przez powodów- flihtadar 24, jak i przedstawionego przez skarżącego daily movement sheet wynika co najmniej trzy godzinne opóźnienie spornego lotu. Tym samym zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. uznać należało za niezasadny.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów apelacji zauważyć należy, iż zgodnie z art. 205c ust. 1 pkt 1 ustawy prawo lotnicze, dochodzenie roszczeń majątkowych wynikających z przepisów rozporządzenia nr 261/2004/WE – przysługuje pasażerowi po wyczerpaniu postępowania reklamacyjnego (ust. 2 ww. przepisu) postępowanie reklamacyjne uważa się za wyczerpane w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy, organizator turystyki albo sprzedawca biletów rozpatrzył reklamację albo upłynął termin do jej rozpatrzenia. Reklamacja powinna być rozpatrzona w terminie 30 dni od dnia jej złożenia (ust. 3 ww. przepisu), reklamację składa się w formie pisemnej albo elektronicznej w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

Skarżący podnosił, iż przed wniesieniem powództwa nie został wyczerpany obligatoryjny tryb reklamacji wynikający z przepisów ustawy prawo lotnicze, a zatem zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, a tym samym konieczność odrzucenia pozwu zgodnie z przepisem art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższy wywód nie znajdował uzasadnienia, skoro w treści pisma z dnia 23 października 2019 r. zatytułowanego „Ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty” (a które to wezwanie dołączone zostało do pozwu) wyraźnie jest mowa o żądaniu zapłaty odszkodowania w oparciu o przepis Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów. O niewniesieniu reklamacji nie może przesądzać zatytułowanie tego pisma „Ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty” zamiast „Reklamacja”, tym bardziej, iż termin zapłaty został w nim wskazany na 30 dni, a 30- dniowy termin rozpoznania reklamacji wynika z przepisów ustawy prawo lotnicze. Jak wynika z daty nadania przesyłki zawierającej „Ostateczne

przedsądowe wezwanie do zapłaty” oraz daty wniesienia niniejszego powództwa - zostało ono wniesiono po upływie terminu 30 dni.

Skoro zatem intencja otrzymania odszkodowania z tytułu opóźnienia, sprecyzowanego co do daty, numeru lotu, lotniska pierwotnego i docelowego, osoby pasażera - wynikała z „Ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty”, to w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do odrzucenia pozwu z uwagi na nie spełnienie przesłanki wyczerpania drogi postępowania reklamacyjnego.

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazuje, iż nie znalazł innych podstaw odrzucenia pozwu.

Skoro zatem lot nr (...), który miał być realizowany przez pozwanego w dniu 27 lipca 2019 r., którego uczestnikami byli powodowie był opóźniony, a czas opóźnienia wynosił co najmniej 3 godziny – stwierdzić należało, że powodom przysługiwało zryczałtowane odszkodowanie za opóźnienie lotu w kwocie po 250 euro stosownie do art. 7 ust. 1 lit a w zw. z art. 5 ust. 1 lit c rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r.

W tych okolicznościach na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalono, jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.